

Къмъ слънцето.

(Арменска приказка).

Едно бѣдно сираче, облѣчено въ скъсани дрехи, като се притискало до стѣната на едно голѣмо здание, страховливо протягало ржка къмъ минувачитѣ. Вече била настѣпила пролѣтъта, зеленѣла се близката гора и пролѣтното радостно слънце висело огрѣвало всичко.

По тротоаритѣ, около голѣмото здание, минавали хора, но никой не обръщаль вниманието на бѣдното момче.

По улицитѣ бързо се движели разкошни екипажи, като напрѣсквали съ калъ момчето и то съ своитѣ дрипи изтривало изцапаното си блѣдно лице, като треперѣло отъ студъ и още повече се притискало до стѣната.

— Свѣтло слънце! Добро слънце!

Само ти ме стопляшъ и цѣлувашъ, като милата ми майка! Какво би станало съ мене, ако ти не ме гледаше и не ме милваше! . . . Азъ бихъ замръзналъ; ето на, хората не искатъ да ме знаятъ! Студено и тежко е тукъ!

И момчето все повече се притискало до стѣната на грамадното здание. То не гледало повече на хората, гледало само доброто слънце и протягало ржцѣ къмъ него и, сѣкашъ, искало да го прѣгърне въ своитѣ гърди . . . — Мило, свѣтло слънце! Азъ те обичамъ! Вземи ме съ себе си, или ми покажи пътътъ, по който да дойда при тебъ! . . .

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощъта ще настѣпи и азъ нѣма кждѣ да ида: всичкитѣ врати сж затворени прѣдъ мене, азъ ще замръзна на прѣзъ нощъта! . . . Вземи ме при себе си! . . .